

M.J. Arlidge

**KLEIN
KLEIN
KLEUTERTJE**

De wraak van een gekwetste vrouw
zal genadeloos zijn...

ISBN 978-90-225-8285-5

ISBN 978-94-023-1068-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Love Me Not*

Oorspronkelijke uitgever: Michael Joseph, an imprint of Penguin Books

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 M.J. Arlidge

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

07.05 uur

Er hing een bloedrode gloed boven Southampton. Het was een frisse herfstochtend, de rijp lag nog ongerept op de grond, maar er gleed een warm licht over de stad op het moment dat de zon boven de horizon kwam. Het was een schitterend gezicht en Sonia Smalling glimlachte stilletjes terwijl ze over de verlaten landweg reed. Op dagen als deze was je blij dat je leefde.

Sonia werkte al bijna tien jaar in Southampton, maar had er nooit willen wonen. Ze gaf de voorkeur aan het rustige tempo van het dorpsleven. Ze woonde in de buurt van Ashurst aan de rand van New Forest en vond het heerlijk om de honden bij het ochtendgloren uit te laten. Haar man Thomas ging vaak mee en de jongens zo nu en dan ook, als ze ze hun bed uit kreeg. Met de zon laag aan de hemel zou het een schitterende dag zijn om met haar twee rode setters over de smalle beboste paden te banjeren, maar Sonia had daar vanmorgen helaas geen tijd voor. Vandaag begon een nieuwe groep kinderen en ze wilde vroeg op kantoor zijn zodat alles soepel verliep.

Het was geen vervelende rit ondanks de onvermijdelijke drukte op de A336 en als Sonia over landweggetjes als deze zoefde, was ze volmaakt gelukkig. De radio stond op haar favoriete zender, de verwarming loeide en ze genoot van het gegrom van haar nieuwe

Audi. Geheel tegen haar zuinige aard in had ze niet het basismodel gekozen, maar haar spaargeld aan de sportuitvoering verbrast. ‘Geld moet rollen,’ had ze tegen haar verbaasde echtgenoot gezegd.

De weg voor haar lag er verlaten bij en dus gaf ze stevig gas. Ondanks de vorst hadden de banden een goede grip op de weg en de auto raasde verder. Ze keek op de klok – 07.05 uur – en zag dat ze nog eerder dan anders op haar werk zou zijn. Dan hield haar baas in elk geval z’n mond.

Ze keek weer voor zich en verstijfde. Een vrouw stond midden op de weg voor haar te schreeuwen en te zwaaien. Intuïtief trapte Sonia op de rem, maar ze wist al dat het te laat was – ze zou de vrouw raken en dan was het haar schuld omdat ze te hard had gereden. In die paar kostbare tellen zag ze het helemaal voor zich – de gruwelijke klap, het verbrijzelde lichaam – maar tot haar grote verbazing kwam de auto een paar centimeter voor de doodsbanige vrouw plotseling tot stilstand.

Sonia bleef doodstil zitten, haar hart ging tekeer en haar hoofd bonsde.

De vrouw rende om de auto heen en bonkte op het raam. ‘Alsjeblieft, help me. Je moet me helpen.’

Sonia draaide haar kant op en probeerde te begrijpen wat er gebeurde. De vrouw droeg een cargobroek en een overjas. Door het open vizier van haar helm zag Sonia een straaltje bloed langs haar slaap omlaag lopen.

‘Mijn vriend is onderuitgegaan op z’n motor. Hij beweegt niet...’

Sonia keek over de weg en kreeg haar tweede schok die ochtend. Voor hen lag een verwrongen motorfiets en daarnaast lag iemand roerloos op de weg.

De vrouw stond wanhopig te huilen en te trillen, dus gebarde

Sonia dat ze een stap naar achteren moest doen, waarna ze haar gordel losmaakte en uitstapte. Sonia was zelf ook nog behoorlijk geschrokken, maar omdat ze een EHBO-cursus had gedaan, was het haar plicht te helpen. Ze keek achterom om te zien of de weg vrij was en rende toen naar de man, terwijl ze een schietgebedje deed dat zijn verwondingen niet al te erg waren. Ze had al veel gezien in haar leven, maar er was nog nooit iemand doodgegaan waar ze bij was.

‘Kun je me horen?’ Sonia ging op haar knieën op het koude asfalt zitten en rolde de man voorzichtig op z’n rug. Zijn vizier was gebarsten, zijn ogen zaten dicht en Sonia vreesde het ergste.

‘Is alles goed met hem? Is het goed met hem?’

Sonia negeerde de hysterische vriendin en tilde zijn hoofd van de grond. Hij was nog warm, dat was al iets, maar hij reageerde niet en zijn hoofd voelde zwaar in haar hand.

‘Alles komt goed,’ zei ze tegen de gewonde man. ‘Maar zeg iets tegen me.’

Geen reactie.

Sonia probeerde het vizier omhoog te doen, maar daar zat geen beweging in. ‘Kun je me horen?’

Nog steeds niets, dus vroeg ze het nog eens, luider.

‘Kun je horen wat ik zeg...’

Zijn ogen schoten open en keken haar recht aan. ‘Luid en duidelijk, schat.’

En hij ramde zijn vuist in haar gezicht.

2

07.08 uur

Het was donker en mistroostig in de ondergrondse parkeergarage. Straks zouden de eerste yuppen er met hun auto's doorheen scheuren, maar op dit tijdstip was het er doods en niet erg uitnodigend met alleen het licht van de flikkerende tl-buizen. Helen Grace vormde een eenzame figuur die over het met olie besmeurde beton liep, terwijl het fluorescerende licht over haar motorpak danste.

Snel liep ze naar haar nieuwe motor die in volle glorie in vak 26 stond. Helen was geen extravagant type, maar had zichzelf verwend na haar recente ellende. Vanwege haar onterechte arrestatie en gevangenschap had ze een fiks compensatiebedrag gekregen en ze had ervoor gekozen het uit te geven. Het merendeel had ze aan een plaatselijke liefdadigheidsinstelling voor kinderen geschonken, maar met de rest had ze één enkele aankoop gedaan: een nieuwe Kawasaki Ninja.

Ze was blij dat hij haar vanmorgen gezelschap hield. De gevangenis had haar niet gebroken, maar had wel diepe sporen nagelaten. Slapen kostte moeite en de stilte van haar appartement op de bovenste verdieping was verstikkend. Als ze eindelijk toch in slaap viel, werd ze getergd door gruwelijke nachtmerries. Dan bevond ze zich weer in haar cel, bang en wanhopig. Soms trokken

de geesten van Holloway aan haar voorbij; de vermoorde gevangenen die Helen verweten dat ze hen niet had gered. Andere keren was het haar zus Marianne die verscheen en haar smeekte om haar te vergezellen in de dood. Niet zoals Helen zich haar graag herinnerde, maar zo gruwelijk als ze op het eind was – met een kogelgat in haar voorhoofd dat glinsterde van het bloed.

Helen werd dan verward en badend in het zweet wakker en de angst bleef hangen, lang nadat de afschuwelijke beelden waren verdwenen. Ze had zich in haar kleine appartement altijd prettig gevoeld, maar negen maanden na haar vrijlating deed het nog vaak nietig en zelfs benauwend aan. Helen wist dat het allemaal tussen haar oren zat, dat haar gezellige thuis altijd haar toevluchtsoord was geweest, maar haar onrustige ademhaling en het bonzen van haar hart als ze opschrok uit deze koortsachtige dromen, kon ze niet negeren. Ze had nog geen totale paniekaanval gehad, maar had het idee dat dat een kwestie van tijd was, dus wanneer ze het gevoel kreeg dat het haar te veel werd, vluchtte ze. Naar de parkeergarage en haar motor. Alleen als ze op haar motor reed, trok dat duistere gevoel een beetje weg.

Ze was niet langer een gevangene, maar soms moest ze gewoon wég. Daarom keek ze uit naar de dageraad, het moment waarop de nieuwe dag op haar lag te wachten. Ze haalde de motor van de standaard, wachtte tot de slagboom omhoogging, gaf gas en scheurde vanuit de duisternis het licht in.

3

07.09 uur

Zo snel ze kon, kroop ze naar achteren over het asfalt. Er zaten schaafwonden op haar benen, haar nagels waren gebroken, maar Sonia ging door, terwijl haar aanvaller dichterbij kwam. Ze was duizelig, de tranen stonden in haar ogen en ze voelde dat er bloed van haar kin druppelde. Het liefst wilde ze hier liggen huilen, maar intuïtief wist ze dat ze door moest. Ze moest bij hem weg zien te komen.

Ze was zo geschrokken toen hij zijn ogen opeens opendeed, dat ze niet had gezien dat zijn vuist op haar afkwam. Te laat was ze zich bewust van het gevaar en een tel later was ze achterovergeval-
len. Haar neus was gebroken, dat wist ze zeker, en haar achter-
hoofd voelde ook klevig. Ze voelde braaksel in haar keel opko-
men, maar ze slikte het weg terwijl ze vocht om te ontsnappen.

Ze probeerde zich om te draaien, op handen en voeten weg te kruipen, maar zijn laars kwam hard tegen haar borst en dwong haar nogmaals op haar rug. Ze bleef bewegen, maar werd opeens overweldigd door beelden van wat hij met haar ging doen op dit stille landweggetje – dingen waar ze in de krant over had gelezen, dingen die ze in haar werk was tegengekomen. Ze had zo veel slachtoffers gezien, maar ze had nooit gedacht dat ze er zelf een zou zijn.

Hij lachte. De vrouw ook. Haat golfde door Sonia heen. Ze hadden het recht niet om haar dit aan te doen. Om haar uit haar auto te lokken. Haar te mishandelen. Haar op deze manier te tergen. Ze was een volwassen vrouw met een belangrijke baan, een baan die iets betekende. Ze was ook een echtgenote, moeder...

Plotseling klapte ze met haar rug tegen iets aan waardoor ze uit haar bittere gedachten werd losgerukt. Toen ze zich omdraaide, zag ze dat ze tegen haar eigen auto was gebotst waardoor haar vluchtroute werd afgesneden. Doodsbang draaide ze haar blik naar haar aanvallers die een meter voor haar bleef staan. Hij leek volkomen rustig, ontspannen zelfs. Sonia voelde zich opeens verlamd; zijn rustige houding leek een voorbode voor nare dingen.

‘Ik heb geld...’ hoorde ze zichzelf opeens zeggen. ‘Ik heb geld, creditcards... Neem de auto, als je wilt...’ Met een smekende glimlach gebaarde ze naar de Audi achter zich. Maar de man reageerde niet en staarde haar alleen maar ingespannen aan.

‘Ik heb sieraden, een diamanten ring, een ketting. Neem ze, je kunt ze verkopen, alsjeblieft... alsjeblieft, laat me gaan...’

De man keek haar nog even aan en schudde toen kalmpjes zijn hoofd. ‘Dat gaat helaas niet...’

Terwijl hij dit zei, haalde hij iets uit zijn jas en wees ermee naar haar. Tot haar afschuw besefte Sonia dat ze naar de afgezaagde lopen van een jachtgeweer staarde. Ze probeerde iets te zeggen, maar kreeg geen lucht en kon alleen maar machteloos aanhoren hoe hij uiteindelijk zei: ‘Dit is het einde, schat.’

4

07.17 uur

De wind raasde over haar heen en rukte aan haar lijf. Helen zat ver boven de maximumsnelheid, maar nam geen gas terug. De weg was leeg en zij had de controle, over haar machine en zichzelf.

Haar leven was zo ingewikkeld en haar baan zo veeleisend dat deze momenten vroeg op de dag de enige waren die ze voor zichzelf had. Haar vorige baas, commissaris Jonathan Gardam, had kort na haar vrijlating het korps verlaten. Het was een enorme opluchting voor Helen geweest omdat ze hem niet wilde zien, al had ze geen rekening gehouden met de daaropvolgende complicaties. Negen maanden later hadden de machthebbers nog steeds geen opvolger aangewezen, met als gevolg dat Helen zijn taken erbij had gekregen.

Vroeger zou ze hier haar schouders over opgehaald hebben en zou ze op haar ondergeschikten steunen om de last te dragen. Helen was altijd een populaire en effectieve teamleider geweest, maar sinds haar gevangenschap was alles veranderd. Een jaar geleden was Helen door haar eigen team, onder leiding van brigadier Joanne Sanderson, onderzocht en gearresteerd wegens een drievoudige moord. Mogelijk was het met de beste bedoelingen gedaan, maar het had Helen tot op het bot geraakt. Haar team –

mensen die ze had geïnspireerd, aangemoedigd en in sommige gevallen zelfs bevorderd – hadden zich tegen haar gekeerd. Velen van hen werkten nog steeds op het hoofdbureau van politie van Southampton, maar nu kostte het hun moeite om haar recht in de ogen te kijken. Charlie Brooks was de uitzondering – haar vertrouwen in haar vriendin had niet gewankeld – maar Helen vond het bijzonder moeilijk om met de rest van het team samen te werken. Ze deden hun werk goed, gingen netjes met haar om, waren zelfs trouw, maar het kostte Helen moeite om ze te vertrouwen omdat ze het verraad nog altijd zo sterk voelde. Misschien had ze ergens anders naartoe moeten gaan, maar Southampton was haar thuis en dus had ze ervoor gekozen om te blijven. Toch begon ze hoe langer hoe meer te twijfelen aan die beslissing.

Dankzij dit soort momenten, als ze over stille landweggetjes kon scheuren en alleen was met de elementen, kon ze het hoofd koel houden. Ze had altijd van snelheid gehouden; snelheid leek de wereld om haar heen te veranderen, alsof hij even niet belangrijk was. Ze genoot van het gevoel dat haar motor haar gaf, alsof ze zweefde op...

Hij kwam uit het niets. De zwarte auto kwam bulderend op haar af en was duidelijk niet van plan te stoppen. Helen had maar een seconde om te reageren; ze bracht haar lichaam omlaag, rukte het stuur naar rechts en slaagde erin een aanrijding te voorkomen, al scheelde het maar een haar. De auto scheurde langs en de drukgolf bracht haar verder uit balans, waardoor de motor slingerend de berm naderde. Ze kon elk moment vallen, maar kneep in haar rem en trapte haar linkervoet omlaag, al was het op hoop van zegen. De motor schokte en schudde, en de banden piepten over het asfalt voordat ze uiteindelijk vlak voor de berm tot stilstand kwam.

Woedend keek Helen over haar schouder naar de auto die in de verte verdween. Het interesseerde de chauffeur kennelijk totaal niet dat hij bijna een ongeluk had veroorzaakt. Helen keerde de motor om achter de dader aan te gaan, maar op hetzelfde moment werd ze door iets tegengehouden. Vanuit haar ooghoek zag ze in de verte iets op de weg liggen. In eerste instantie ging ze ervan uit dat het waarschijnlijk een das of een vos was, platgereden door de roekeloze automobilist, maar toen ze zich omdraaide om beter te kijken, besepte Helen dat het een vrouw was die op haar rug midden op de weg lag.

Helen aarzelde geen moment; ze keerde de motor nogmaals en reed snel naar haar toe. Binnen enkele seconden had ze de afstand overbrugd; ze sprong van haar motor en rende naar de vrouw. Zodra ze haar helm had afgezet, bukte Helen zich om de gewonde vrouw te helpen, wier gezicht onder het bloed zat.

‘Het is goed. Ik ben van de politie. Ik kom je helpen,’ zei Helen zacht. Ze tilde het hoofd van de vrouw met één hand op en haalde met haar andere hand haar portofoon tevoorschijn.

De vrouw probeerde iets te zeggen, maar in plaats van geluid golfde er een grote hoeveelheid bloed uit haar mond. Ze dreigde erin te stikken en Helen hees haar een stukje overeind om de druk op haar luchtpijp te verlichten. Zodra ze dit deed, sloeg haar hart over. Voor het eerst zag ze de verwondingen van de vrouw goed en ze besepte dat er een enorm gat in haar borstkas zat. Dit was geen verkeersongeval.

Helen bleef haar rustig vasthouden en vroeg om assistentie, maar wist dat het een verloren zaak was. De verwondingen van de vrouw waren te ernstig – Helen had haar te laat gevonden. De vrouw klampte zich aan het leven vast en probeerde iets tegen haar te fluisteren. Ze tilde haar hoofd op, terwijl haar bloederige lippen een onverstaanbaar woord probeerden te vormen. Plotse-

ling viel haar hoofd naar achteren en zakte ze ineen. Helen bleef haar vasthouden, maar de strijd was gestreden.

De vrouw was dood.